

Лисиця та рак

Наталя Забіла

Десь жила собі лисичка,
тим відома між звірят,
що була у неї звичка
глузувать з усіх підряд.

Глузувала із сороки,
що у неї білі боки.
Насміхалася з жука —
в нього роги, як в бика.

А ведмідь, мовляв, незграба,
а кабан — гладкий, як жаба,
а у зайця — куций хвіст,
а їжак — малий на зріст.

У кози — негарні роги,
а у чаплі — довгі ноги,
а сова — сліпа удень,
і усі — дурні, як пень.

— А сама я гарна, ловка,
славлюсь я на всі ліси.
Хвіст у мене — наче з шовку,
незрівнянної краси.

Я швидка, метка, розумна,
у палаці б жить мені!
А на вас — дивитись сумно,
простачки непоказні!..

Вихвалялася без міри
та лисиця кожную мить, —
аж в усьому лісі звірі
вже не знали, що й робить!

Хоч би хто набрався духу,
щоб покласти край цьому,

щоб провчити цю хвастуху
й добре висміять саму!

Якось вийшла ця лисиця
прогулятися в байрак.
Раптом бачить: по травиці
до струмочка лізе рак.

От вона до нього скаче
й починає глузувать:
— Ех ти, раче-небораче,
тільки й вмієш рачкувать!

Рак на це, підвівши клешні,
каже: — Не займай мене!
Ще побачать всі тутешні,
хто кого пережене.

А лисиця знов сміється:
— От розвага для звірят!
Ну й змагання розпочнеться:
я — вперед, а ти — назад!

— Я готовий до змагання! —
рак відказує не в жарт. —
В цьому ж місці завтра зрання
разом вийдемо на старт!

Тут почули цю розмову
метушливі горобці
і негайно слово в слово
рознесли в усі кінці.

Збіглись звірі до байраку,
в лісі гомін шелестить:
— Та невже ж старому раку
перегнати пощастить?!

Кожен лізе де видніше,
дехто б'ється об заклад,
а ведмідь умови пише,

щоб змаганню дати лад:

"Бігти з пагорка до мосту,
по мосту через струмок,
а тоді на гору просто,
де стоїть отой пеньок".

Дзвонить білочка у дзвоник.
Все затихло, й під кінець
сірий зайчик — майстер гонок —
підіймає прапорець.

— Приготуйсь! Команду слухай!
Починаймо! Раз, два, три!..—
І лисиця тут що духу
вмить помчалася з гори.

Мчить, мов лине над землею,
до струмочка!.. Через міст!..
І не зна, що рак клешнею
учепився їй за хвіст!

Ось пеньок!.. Аж дух спинився...
Круть хвостом на всім скоку! —
Рак одразу відчепився
і сидить вже на пеньку!

— Ти вже тут?.. — лиса говорить,
ледве стримуючи злість,
та мерщій назад, під гору!
Ну, а рак — ізнов на хвіст!

Прибігає... Поруч з нею —
глядь! — і рак уже сидить
ще й грозиться їй клешнею,
перед натовпом ганьбить.

— Що, — питає всім на втіху, —
будеш рака поважать?!
Глядачі кругом від сміху
просто покотом лежать.

Аж гарчить лиса від злоби:
— Нумо знову, якщо так!
В другий раз догнати спробуй!
— Хоч у третій! — каже рак.

Вслід лисиці знову лине
регiт, оплески і свист,
а вона ні на хвилину
не оглянеться на хвіст!

Вдруге, втретє і вчетверте!..
І до того гра дійшла,
що лисиця напівмертва
впала й ноги простягла.

— Щоб вперед не насміхалась,
так і треба! — каже рак.
І веселий сміх та галас
розляглись на весь байрак.